

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12.

Den 15de Marts 1885.

34te Aargang.

Kristi anden Tilkommelse.

Jugen Lærdom er fremsat med større Tydelighed i Skrifterne end den om vor Herres og Frelseres Jesu Kristi anden Tilkommelse. Der var i Virkeligheden bleven saa meget forkyndt om denne herlige Begivenhed af Oldtidens Profeter, at Jødernes Sind var saa opfyldt med den, at de ganske oversaa den sagtmødige og ydmyge Jesu første Tilkommelse, da han blev en Mand fuld af Pine og saaret for vore Overtrædelser og ikke havde det, han kunde helde sit Hoved til; han gik ned under Alt for at ophøjes over Alt, og for at opfylde den evige Retfærdigheds Fordringer hengav han sit Liv som et Sonoffer for Verdens Synd. De gamle Profeter frydede sig ved at dvæle paa den anden Tilkommelses Herlighed, en Tid, da Israel skulde nyde en fuldkommen Sejr over deres Fjender, og da Davids større Søn skulde føre det universale Magts Septer.

Frelseren og hans Apostler forøgede Forudsigelserne om den anden Tilkommelse, og de beskrev meget omstændeligt Tegnene, som skulde bebude den. Det forundrer os derfor ikke, at nogle af disse Tegn ere saa iøjnefaldende, at den velærværdige Hr. Miles Grant nylig holdt

en Tale om dette Tegn i Exeter Hall, London. Hans Bemærkninger vare meget interessante og fremvise, at han har en langt klarere Opfattelse af Skriftens Betydning end Nutidens religiøse Lærere i Almindelighed, som holde sig til den ubestemte og aandeliggjørende Udlæggelse. Vi indrykke de fleste af hans Bemærkninger, saasom de publiceredes i Christian Herald af den 11te Februar 1885:

„Jeg kan ikke forstaa, hvorledes Nogen med Bibelen i Øje kan undgaa at se, at disse ere virkelig de sidste Dage. I Amerika have mange af dem, som have gransket Profetierne, været meget bestemte med Hensyn til selve Tiden for Herrens Aabenbarelse, men toge Fejl i deres Beregninger, og Nogle have deraf sluttet, at det var Profetierne selv, som sloge Fejl. Dette er ikke af nogen Betydning. Det gjør ikke Noget til Sagen, hvor mange Gange vi tage Fejl — det er bedre at være for hurtig end for langsom; jeg mener, at det er bedre at komme for tidligt end at komme for sent — bestandigt staar de profetiske Ord mere stadfæstet. Naar Tegen om Herrens Tilkommelse kommer paa Tale, sige Mange: „vi ønske ikke at høre Noget derom, thi

der har været saa mange Misforstaaelser, saa mange fejlslagne Udtalelser desangaaende". Vil den Herre Jesus, naar han kommer, bebrejde dem, som have ventet ham for tidligt?

Et Barn ventede sin Faders Ankomst, men Faderen kom ikke i den Time, som det var forventet, vil han nu blive vred paa dette Barn, fordi det vedblev at vente og vaage? Hvorfor tro vi, han kommer? Tro vi uden Grund? Erklærede ikke Kristus selv, at ligesom de i Dagene før Syndfloden aade og drak, toge tilægte og bortgiftede, og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom og tog dem alle bort, saaledes skal ogsaa Menneskens Søns Tilkommelse være?

Som det var i Noahs og Lots Dage, saaledes skal det blive, naar han kommer. For mere end et halvt Aarhundrede har Verden modtaget Advarsel og Vidnesbyrd. Missionærer i fremmede Lande have faaet Djuene op for denne Kjendsgjerning, og i de sidste Efterretninger, modtagne fra Nogle af dem, siges der, at de, paa Grund af de Beviser, som Verdens Tilstand yder, prædike Herrens nære Tilkommelse.

Denne Tegning forestiller det store Billedet, som omtales i Daniels andet Kapitel. Hvor langt frem i Tiden saa Daniel i dette Syn? Indtil Stenen slog Billedet. Da han kom ned til Tærne, siger han i det 44de Vers: „I disse Kongers Dage skal Himlens Gud oprette et Rige, hvis Regjering skal ikke overlades til noget andet Folk". Hvorledes kunne vi kjende, at vi ere komne til den Tidperiode?

Vi ere komne ned til Tærne, og derfor kunne vi forvente at se Tegnene paa Frelserens anden Tilkommelse. „Det er Eder gavnligt, at jeg gaar bort", sagde vor Frelser til sine Disciple, „men jeg vil komme tilbage". Hvad Tegn skal

der være paa din Tilkommelse? spurgte de. „Mange skulle komme i mit Navn og sige: jeg er Kristus, og I skulle høre Krige og Nygter om Krige ... og der skal være Hunger og Pestilente og Jordstjælv her og der". Paulus omtaler det i sin Epistel til Timotheus saaledes: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bepottede, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhellige, ukjærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det gode". (2 Tim. 3, 1—3.) Naar jeg bestuer Verdens moralske Tilstand, saa finder jeg bestemt Vidnesbyrd om, at vi ere i en saadan Tilstand, som volder stor Betyrning.

Jeg har i Dag modtaget Brev fra Boston, hvori man spørger, om jeg har læst den statistiske Rapport om Forbrydelserne i Amerika. Den viser, at der i det forløbne Aar er begaaet tre Gange saa mange Forbrydelser som i noget foregaaende. „Onde Mennesker og Bedragerer", underrettes vi om, „skulle fare frem til det Bærr". Det kan maaske indvendes, at Menneskene have altid været egenkærlige, men i de sidste Dage skulde dette blive mere iøjnesaldende. I Amerika berede de arbejdende Klasser sig paa at gjøre en storartet Strife, der maa have store Ulykker til Følge. I alle Lande agiteres der uophørligt, og de adsplyttende Elementer forøges. Kan Nogen se omkring sig og være saa blind ikke at se, vi nærme os en Trængsels Tid, som ikke har været fra Verdens Begyndelse? „Hvad Tegn skal der være paa din Tilkommelse?" „Der skal være stor Nød paa Jorden", sagde vor Herre. Folkene skulde angstes i Fortvivlelse, Statsmændene blive raadville, Arbejdsklassernes Raad blive højere og højere: „Med med

de Rige, op med det røde Flag! Arbejdsklasserne have opdaget, at de have Magten, og de sige, vi ville ikke knuses. Hvad skal en Kristen gjøre under alt dette? Værer taalmodige, Brødre, indtil Herrens Tilkommelse. Misunder ikke hverandre.

Hvor ere vi? Ved den sidste Generation. „Sandelig siger jeg Eder, denne Slægt skal ikke forgaa, før end dette sker altsammen. Det var ikke den Slægt, som Jesus talede til, for han siger: der skal intet Tegn gives denne Slægt uden Jonas Profetens Tegn, og ikke et af disse Tegn blev set af hin Slægt, men, naar vi nærmere os Enden, skulde Tegnene aabenbares.

Med Rette tilhører Tegnene den Slægt, som lever netop, før Kristus kommer, og jeg er overbevist om, at Enden er forhaanden, fordi jeg har levet, til jeg har set Tegnene. For mig ser det ud, som om den ældste Mand nærværende ikke vil dø af Alderdom, før end Herren aabenbares. I det han pegede paa Figentræet, sagde Vor Herre: „Naar Badsken er kommen i dets Grene, og Bladene styde ud, da vide I, at Sommeren er nær. Saaledes og I, naar I se alt dette, vider, at han er nær for Døren“. At sige, at vi ikke kunne vide noget om Herrens Tilkommelse, er at bestride Vor Herres Udsagn. Fra Luthers Tid (det 16de Aarhundrede) aftog den pavelige Kirkes Indflydelse og blev mindre og mindre, til Paven i Aaret 1870 søgte at standse dens Afstagen. „Kom til Rom“, sagde han til sine Kardinaler, mit Rige falder i verdslige Hænder, jeg behøver Hjælp, jeg ønsker, at I skulle gjøre mig usejlsbar“. Den 13de Juli 1870 erklærede Kirken ham usejlsbar. Det er mærkværdigt, at det sidste, som Daniel omtaler, er om store Ord, som han hørte. Samme Dag er-

klærede Napoleon Krig imod Tyskerne og dette endte Roms politiske Magt. Saaledes er Daniels Profeti bleven opfyldt for vore Dine. Hvorpaa skulde vi kjende, at Hedningernes Tider ere næsten fuldkommede? Paa den Nød, hvori Folkene ere stedte, og derpaa, at Menneskenes Hjerter skulle ængstes med Fortvivlelse. I de vestlige Stater høre vi om Drkaner, der lægge Landet øde og ødelægge baade Gjenomme og Liv. I Europa have vi Dynamittarder, Socialister, Nihilister, Anarkister og Communister. Vi ere daglig i Livsfare; vi kunne blive sprængte i Luften hvert Øjeblik. Jesus sagde, saaledes skulde det blive i den sidste Slægt.“

Der er dog et vigtigt Tegn, som Hr. Grant ikke har bemærket. Frelseren forklarede det for sine Disciple i de følgende Ord: „Og dette Riges Evangelium skal prædiktes i den ganste Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme.“ (Matt. 24,14.) Der findes nu et anseeligt Antal saakaldte Evangelier, der prædiktes i Verden, men i det Frelseren udpeger det, han hentyder til, som „dette Riges Evangelium“, er det klart, at han mener det sanne Evangelium som det han og hans Apostle prædikede. Senere gav han en kort Skildring af „dette Riges Evangelium“ i de Befalinger, han gav sine Apostle efter sin Opstandelse, hvori han siger: „Gaar bort i al Verden og prædikere Evangelium for al Skabningen. Hvo som troer og bliver døbt, skal blive salig, men hvo som ikke troer, skal blive for dømt. Men disse Tegn skulle følge dem som tro, i mit Navn skulle de uddrive Dæmle; De skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanges, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“

Apostlerne og deres nærmeste Efterfølgere prædikede ikke Evangeliet i den ganske Verden, paa Grund af den Forsølgelse, der opstod, og som paafulgtes af det store Frafald, der blev saa klart forudsagt af Apostelen Paulus. Om Nogen undtagen de Sidste Dages Hellige har siden prædiket et saadant Evangelium, saa har Historien ikke meldet Noget derom.

Efter at Johannes Aabenbareren, havde sagt, at der skulde gives Dyret Magt til at føre Krig imod de Hellige og overvinde dem, (Aab. 13, 7.) fortæller hans os, at han saa i et Syn, en Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem som bo paa Jorden. Aab. 14, 6). Det er en Selvfølge, at om Evangeliet ikke havde været borttaget fra Jorden, vilde det ikke være foruopdent for en Engel at gjenbringe det.

Om der findes noget andet Folk

end de Sidste Dages Hellige, som gjør den Paastand at Evangeliet er bleven gjenbragt ved en Engel, saa er det ogsaa Noget, som Historien ikke ommelder. Atter, naar Engelen havde udført denne Mission, vilde det blive et andet Tegn paa Endens snare Nærrelse, for han skulde proklamere med høj Røst: „frygter Gud, og giver ham Ære: thi hans Doms Time er kommen“. Vi bære Vidnesbyrd om, at Oprettelsen af Guds Kirke ved vor Frelser og hans Apostler paafulgtes af et stort og almindeligt Frafald og Evangeliets og Præstedømmets Borttagelse fra Jorden, og om at dette Evangelium er ved en Engel bleven gjengivet til Jorden og bliver nu prædiket af de Sidste Dages Hellige, saa hurtigt de have Lejlighed dertil, i den ganske Verden til et Vidnesbyrd, og at Guds Doms Time, som skulde gaa forud for Frelserens anden Tilkommelse, er kommen.

(Mill. Star.)

Utahs Oldsager.

Utah har ligesom andre Dele af Landet sine Levninger af en Fortids Civilisation. Hidtil er der kun saare lidt bleven udrettet med Hensyn til Opdagelser, men alligevel nok til at overbevise os om, at Landet en Gang var rig paa Stæder, og at et driftigt Folk erhvervede sig sit Livs Ophold fra de samme Jorder, som nu frembringe os vort Udkomme.

Af de Ruiner, der ere bleve undersøgte, ledes vi til at tro, at der er tre forskjellige Perioder i dette Lands Oldtidshistorie. Den første Periode er den, hvori Højene byggedes, og hvilken var saa langt tilbage i Oldtiden, at Materialerne, hvoraf deres Boliger byggedes, forfaldt og hensmuldrede i Støv og nu synes at være naturlige Sandhøje.

Til den anden Periode henhøre Stenruinerne i det sydlige og sydpøstlige Utah. Disse ere vel bevarede og bære Mærker af at have været beboede indtil det sekstende eller syttende Aarhundrede.

Til den tredje Periode høre Indianerstammerne, der fandtes i Utah ved Pionerernes Ankomst.

Det nordlige Utahs Oldsager ere maaske de ældste i hele Territoriet. Disse findes næsten i alle de større Dale og ere blot Jordhøje, der ligne dem, som findes i Lavlandene øst for St. Louis; kun ere de mindre. Nogle af disse Høje, der ere bleve aabuede i Salt Sø Dalen, indeholdte Flint-Spyd, Flint-Pilespidse, Stenøkser og Stykker af simpelt Pottemagerarbejde.

Ved Mundingen af Coons Canyon,

omtrent 20 engelske Mile sydvest for Salt Lake City findes udstrakte Befæstninger, der endnu ere flere Fod høje og bære Spor af stor Velde.

I Cache Valley kan man finde mange smaa Høje hævende sig fra 3 til 4 Fod over den jævne Slette og ere 25 til 35 Fod i Diameter. Disse antages af Nogle at være Begravelsessteder, men jeg har aldrig hørt, at Ben ere fundne i nogen af dem. Min Mening er, at denne Egn var en Gang tæt befolknet, og at disse Høje ere Levninger af Boliger, der maaske vare byggede af raa Mursten, eller andre Materialer, der under lange Tidsaldres Forløb ere blevne reducerede til deres oprindelige Tilstand. Disse Høje findes almindeligvis i Grupper af fra halvtreds til flere hundrede. Smaa Stkaar af Lerkar ere blevne fundne i dem og ligeledes Flint-Pilespidser, Stenhammere og store flade Stene lig dem, Indianerne bruge til at knuse Korn paa. I Benson Ward er en ny Kanal bleven gravet gennem en Landtunge lidt nedenunder den nedre Bro over Loganfloden. I en Dybde af 4 til 5 Fod blev her udgravet mange Ben af Mennesker og Dyr, men disse vare saa ældgamle, at de smuldrerede i Støv ved at blive udsatte for Luftens Virkning. Mange Pilespidser og Spydblade af Flint, spidse Stene, osv. bleve ligeledes udgravne i stor Mængde. Disse bleve sandsynligvis bragte der, da der ellers ingen findes nu nærmere end tre til fire Mile derfra. Det er meget muligt, at et Slag har staaet der, da det ikke synes rimeligt, at de vilde vælge dette lave Land for et Begravelsessted.

Saa vidt vi kunne erfare, er der ingen skriftlige Mindeesmærker fra Oldtiden fundne i det nordlige Utah. I Nærheden af Cedar City derimod findes Stene med hieroglyfisk Skrift, der fore-

stille Mennesker Dyr og Fugle, og paa et Sted er en Alligator eller amerikansk Krokodille temmeligt godt afbildet.

I Red Creek Canyon, nogle faa engelske Mile fra Parowan er der store Granit-Blocke, der rage lodret op af Dalen til en Højde af mange hundrede Fod. Paa mange af dem findes talrige Hieroglyfer, der tilspyneladende ere engraverede en Tomme dybt med Redskaber af Staal. Disse repræsentere den menneskelige Haand og Fod, Heste, Hunde, Harer, Fugle og ligeledes en Slags Efterlignelse af Dyrekrebsen. Om disse skriver Carvalho:

Engraveringerne have det samme af lange Tidsaldre forslidte Udseende som Stenenes Overflade. De bedst udførte Engraveringer ere tredive Fod oppe fra Jorden. Jeg maatte kravle op paa Stenene for at aftegne dem. Disse Engraveringer maa sandsynligvis have taget megen Tid og fortsat Arbejde i deres Udførelse, og jeg troer, at de ere blevne udførte af et andet Folk end de Indianere, der nu bebo disse Bjerge og Dale. Tidsaldre synes henrundne, siden dette Arbejde gik for sig. Naar vi tage i Betragtning den blaa Granitstens Haardhed tilligemed Engraveringerues Dybde, slutte vi, at Nar ere forløbne under deres Udførelse".

Levninger af en By bygget af raa Mursten er ogsaa bleven funden i Nærheden af dette Sted.

For mange Mile langs San Juan Floden findes udstrakte Ruiner. Højt oppe paa Klipperne paa begge Sider findes Huse, byggede af Sten og staaende i smaa Nicher, til hvilke man kun kunde komme ved en besværlig Klavren op ad Skraaningene, vi maatte sætte Tingrene og Tæerne i Jurer udhugne i Stenklippen. Nogle af disse Huse vare to Etager høje, Daarligt udførte Indstrifter

ere paa mange Steder ridsede i Klipperne.

En af de mest utilgængelige af disse Klippebygninger har sin Beliggenhed 800 Fod oppe paa Siden af Klippen, og er kun tilgængelig ved først at kravle op paa Toppen af Mesa og derfra krybe paa Hænder og Knæer ned ad et fremragende Stenlag paa kun 20 Tommers Bredde. Murarbejdet paa denne Bygning var meget godt udført; Stenene vare tre Tommer tykke og seksten Tommer lange ogalebne glatte paa den indvendige Side, saa at ingen Udspækning behøvedes. Husets Dimensioner vare 15 Fod langt, 5 Fod bredt og 7 Fod højt. Abningen der brugtes som Dør og Bindu, var omtrent 30 Tommer høj og 20 Tommer bred. Paa den nordlige Side af Colorado-floeden ere ogsaa Ruiner af Stenbygninger blevne fundne, men disse ere dog ikke saa godt bevarede som dem ved San Juan Floden, hvilke maaske ere blevne byggede senere.

Moquis Indianerne i Arizona have en Tradition, at de en Gang beboede hele den sydlige Del af Utah. De havde boet der for mange Generationer; de dyrkede Landet, byggede gode, solide Huse og avlede meget Kvæg. For Tusind Aar

siden bleve de besøgte af fremmede Barbare fra Norden, hvilke de behandlede paa en venlig Maade. De Fremmedes Besøg bleve hyppigere og saldt til Besvær, og de begyndte at plyndre og senere at myrde dem samt at ødelægge deres Marker. For at frelse deres Liv byggede Moquis Indianerne sig Boliger højt oppe i Klipperne, hvor de kunde gjemme Forraad af Levnetsmidler og skjule sig til deres Fjender vare dragne bort igjen. Til sidst forbleve deres Fjender og bosatte sig i Landet. Fra den Tid blev Moquis Indianernes Nød uimaadelig stor. Udhungrede i deres Gjemmesteder blandt Klipperne kunde de kun stjæle sig ud om Natten og vandre omkring oppe paa de ensomme Højsletter. Endelig besluttede de at forsvare sig mod deres Fjender og drive dem ud af Landet eller dø under Forsøget derpaa. Krigen varede flere Uger. De fremmede Voldsmænd bleve drevne tilbage, men forstærkede fornyede de atter Angrebet. Smidertid sendte Moquis Indianerne deres Kvinder og Børn langt mod Syden, og efter at igjen have drevet deres Fjender ud fulgte de deres Familier sydpaa og bosatte sig imellem de mest utilgængelige Klipper, hvor de endnu bo.

Utah Nyheder.

Territoriets Højesteret har stadfæstet Underrettens Dom i Rudger Clawsens Sag, nemlig at han var lovlig dømt, og at Juryen, som sammensankedes paa Gaden, var gyldig. Det bemærkes, at Dommer Emerson afgav ingen Stemme i Sagen, hverken for eller imod, men de andre to Dommeres Udsagn — Kane og Twiss — afgjorde Udsaldet. Man badler Emerson skarpt, fordi han ikke havde Mod til at opponere mod de Andres Kjendelse, da han uden Tvivl indsaa det Uretfærdige i Dommen, og, ihvorvel det indrømmes, at han i det Hele har været en hæderlig Dommer i sit Distrikt, bebrejder man ham hans Mangel paa Selvstandighed, naar han kommer paa Kant med den offentlige Mening. Broder Clawsens Haab nu er Staternes Højesteret.

Snefred. Fredagen den 13de Februar om Aftenen Kl. 8 $\frac{1}{4}$ styrtede en Sne-Lavine ned igjennem Alta, en lille Mine-By i Cottonwood Canon, Utah. Det havde snet næsten en hel Uge uden Dphør, og Sneen var 12 Fod dyb. Denne Lavine spredte sig over en større Udstrækning end nogen af de tidligere, som har hjemstøgt denne Egn, siden Minernes Nabning. Den begyndte nedenfor Flagstaff Minen og rev alt med sig for omtrent en engelsk Mil. Det var mørkt og stormfuldt, da Snefredet foregik, og kun lidt kunde udrettes til næste Morgen, og da frembød Byen et forstrækkeligt ruineret Udseende. Af de mange Bygninger i Byens tætteste bebyggede Kvarter stode kun syv Huse tilbage. Vallejo Sporvej, Jærnbane Kontoret med Udhøusene, Værtshøusene og mange andre Bygninger paa Emma Hill bortsejedes og førtes op paa den anden Side af Bjærgkæften. Tre Fjerdedele af Alta ødelægdes, og en Mængde Menneſter begravedes under Sneen. Man tror de Dødes Antal naar seksten, hvoriblandt fem Børn. En Mand ved Navn Fred. Cullinan blev udgravet i uskadt Tilstand, efter at have været indeklemt i Snemassen fra Fredag Aften til Mandag Aften. „Gerald“ beretter om to Mænd, som laa under tyve Fod Sne i 1877 og bleve tagne ud levende. Den ene blev vanvittig og døde kort efter, den anden lever endnu. Han kunde høre Folkene grave efter dem, og kun af deres Arbejde kunde han dømmes, om det var Dag eller Nat. Fire Gange hørte han Folkene raadslaa om at opgive Søgningen — i Sandhed en forfærdelig Situation.

Hr. Boreman, som anden Gang er bleven indsat som Dommer i Utah, har atter vist sig som Brændevinsknejpernes Bestytter. En Mrs. Brightmore, som af Øriggheden i Grantsville var bleven idømt Mulkt for ulovligt Brændevinsudsalg, appellerede sin Sag til Distriktsretten og frifandtes af Dommer Boreman.

»The Womans Exponent«, Salt Lake City, siger: „Søster Eliza N. Snow Smiths Fødselsdag tilbragtes paa en behagelig Maade. Hun modtog sine Besøgende, som kom for at lykønske hende, i Lian House. Den ærverdige Dame har nu naaet den temmelig høje Alder paa 81 Aar. Hendes Helbred er udmærket god, hendes Aandsevner usvækkede; hendes Sufommelse synes at være lige saa god nu som nogenſinde; hun vedbliver endnu med sin Forfattervirksomhed og arbejder flere Timer om Dagen end de fleste unge Menneſter. Vi gratulere Søster Eliza og ønske, at hun endnu maa opleve mange lykkelige Fødselsdage, og at god Helbred og megen Glæde maa vorde hende tildelt.“

Grandjuryen har anklaget Angus M. Cannon, Royal B. Young og Angus Mc Murrin; alle tre erklærede sig for „ikke skyldig.“ Forleden Aften omringedes Joseph F. Smiths Hus af en Flok Deputy Marshaller, men de fandt kun en gammel Søster hjemme, som passede Huset. Man tror, at Grandjuryen har Apostel George Teasdales Sag under Dervejelse i denne Tid.

Øprettelsen af Kreatur-Foreninger har fundet god Gjengang overalt i Territoriet, og selv i de mindste Byer er en Mængde Navne indtegnede. Det ser ud til, at Kreaturavl vil faa et mægtigt Stød fremad i den nærmeste Fremtid. En stor Konvention af Mænd, som driver Kreaturavl i Utah og omliggende Stater og Territorier, vil blive afholdt i Salt Lake City den 2den April førstkommende.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Ubløvlig Rettergang i Utah.

For nærværende er der næppe Noget, som tiltrækker sig de Sidste Dages Helliges Opmærksomhed saa meget som det Skuespil, der for Tiden opføres for Utahs tredie Distriktsret. En saa vilkaarlig Rettergangsmaade og Fordrejning af Lovens tydelige Mening er noget uhørt i det frie Amerika. Det minder om de Metoder, som den berygtede Sir George Jeffreys under Kong Jakob den Anden af England anvendte imod de Ulykkelige, der vare faldne i Unaaide hos Hoffet. Der siges om ham, at dersom han ønskede at faa en Anklaget dømt, overførte han ham med Forhaanelser, nægtede ham og hans Forsvarere Ordet, angstede Vidnerne og truede saavel Dommerne som de Edforne med deres Embeds Fortabelse og Straf. Utahs Generaljustitsraad er for nærværende en Mand ved Navn Dickson. Han synes kun at have et Maal for Øje, nemlig at faa saa mange af de sidste Dages Hellige anklaget som muligt, og naar først en Anklage er bleven rejst mod En, skal han nok sørge for, at en Saadan ikke slipper, førend hans Lomme er bleven lettet, og han har løbet Spidsrod under de mest værgaaende Spørgsmaal. Han har forhaanet de Anklagede, og ved at true dem med Vold formaaet dem til at bringe Vidner imod sig selv; han har bestandig modsat sig de Forslag, som de Anklagedes Sagsførere have fremlagt for Retten, og i næsten ethvert Tilfælde har Dommeren givet ham Medhold, ihvor lovstridige hans Forslag end have været; Vidnerne ere bleve ængstede og truede, og Justitsraaden har i Rævingernes Paahør beskyllet dem for Mened, naar deres Udsagn ikke har stemmet overens med, hvad han ønskede at bevise; kort sagt, denne amerikanste „Jeffreys“ har troligt fulgt sit berygtede Forbillede. De Vidner, han har betjent sig af for at fremme sine Hensigter, ere lige saa uhæderlige som hans øvrige Fremgangsmaade. Anklageren i næsten alle de Sager, som ere bleve førte imod de Hellige, er en vis Person, bekendt for sin lave Karakter og usle Opførsel. Sin Stilling ved Opdagelsespolitiet eller rettere som Spion stylder han den Omstændighed, at han under McKeanes juridiske Tyranni viste sig meget ivrig for at faa de ledende Mænd i Kirken anklagede; ja, han gik saa vidt, at han lejede Vidner til at gjøre falskt Ed mod uftyldige Borgere. Ondskabss fuld og uden Samvittighed er han netop et passende Redskab for Hr. Dickson. Hvad er Hr. Dicksons Bevæggrunde til under Skin af Lov at forfølge de Sidste Dages Hellige? De ere at tjene Penge og vinde Anseelse af det antimormonste Parti; han bliver nemlig betalt i Følge Antallet af de Sager, hvormed han har at gjøre, altsaa jo flere Sager, desto flere Penge tjener han.

De Sidste Dages Helliges Modstandere ville gjerne gaa under Navn af Sædelighedens og Dydens Forsvarere; men hvor lidet de fortjene en saadan Titel, viser deres partiske Fremgangsmaade. En, som ikke er Mormon, kan begaa de afskyeligste Forbrydelser imod Sædelighed og god Orden og gaa ustraffet, selv om der foreligger de klareste Beviser imod ham, medens en Sidste Dages Hellig bliver sagsøgt for at adlyde det, som han troer, er Guds Aabenbaring til Menne-

stene. Naar man fra et fornuftigt og upartist Standpunkt betragter Dommer Janes', Fiskal Dickson's og hele Ringens Fremgangsmaade, saa kan man ikke undgaa at drage den Slutning, at de drives af Had imod de Sidste Dages Hellige og Begjærlighed efter at tilraane sig hele den politiske Magt i Territoriet, og at al deres Strigen og Raaben imod Mormonerne kun er Hykleri og Skindhellighed. Medens de bestyldte Mormonerne for, at de ikke staa i Samklang med Konstitutionens Aand, er det i Virkeligheden dem selv, som bruge en Fremgangsmaade, der er absolut forbuden i Konstitutionen.

J skjærende Modsaetning til det Had og den Ondskabssfuldhed, som „Ringens“ og de spøderale Embedsmænd vise imod Utahsfolkene, er den Besindighed og Ro, som lægges for Dagen i vore ledende Mænds Ytringer. De inspirere de Hellige med den samme Tillid til Forsynets alvise Styrelse, som de selv føle. Vi indrykte her Uddrag af Apostel Crastus Snow's og Præsident John Taylors Tale, holdte i Tabernaklet i Salt Lake City den 1ste Februar, hvilke vi tro de Hellige ville læse med stor Interesse:

Apostel Crastus Snow

talte til Forsamlingen og omtalte de Forsølgelser, de Sidste Dages Hellige altid have maattet lide, og i Særdeleshed dem, vi for nærværende maa gjenne-gaa. Han formanede Folket til at øve Taalmodighed og sagde, at Herren vil styre vore Sjenders oude Handlinger til vort Bedste, og til Bedste for Mange, som endnu ere i Verden; for intet andet Folk end dette vilde udholde de Fornærmelser, vi maa lide; oprigtige og betænksomme Folk i Verden ville med Opmærksomhed se paa vor Taalmodighed og Staudhaftighed, og derved ledes til Undersøgelse af vore Lærdomme. Endvidere er det nødvendigt for os at lide, for den menneskelige Natur er af en saadan Bestaaffenhed, at vi af Erfaringen lære nødvendige Lærdomme, som vi ikke kunde lære paa anden Maade. Mormons Bog indeholder Eksempler paa, hvorledes Mange ere bleve overbeviste om Sandheden ved at betragte de Retfærdiges Taalmodighed, Staudhaftighed og Dyder, thiønt de maaste ikke kunde blevet overbeviste paa nogen anden Maade. Saaledes se vi Guds Visdom i hans Handlemaade med sine Børn. Medens han renser og rensker os, overbeviser han ved de Ugudeliges Gjæringer Mange om Sandheden. Taleren henvendte sig til dem i hvide Klæder, som vare komne ud gennem megen Trængsel, som beskrives af Johannes Abenbareren, og sagde, at Synet gjaldt ikke alene de fordums Hellige, men alle, som have lidt for Evangeliet. Trængsel er nødvendig til Renselse, og om vi vente at blive delagtige i de Helliges Klæder, maa vi ogsaa tage Del i deres Lidelser. Jeg ønsker ikke at sige, at vi skulle overgive os i vore Sjenders Hænder, men hellere, lader os undgaa dem, og vaage saa vel som bede — være snilde som Slauger og ensoldige som Duer. Søger ikke at give Forargelse, men søger at udsaa god Sæd, hvor og naar J kunne. Værer ydmyge, søger at vinde Indsyndelse og svigter aldrig nogen Pligt. Undgaa de Ugudeliges Brede om muligt, men aflægger Eder's Vidnesbyrd, naar som helst der gives Eder en Lejlighed. Vi maa vente at blive prøvede, forhaanede og forfulgte, endog efter at vi have gjort al vor Pligt; men lader os sætte vor Lid til Gud og ikke blive mismodige, og han vil give os Kraft til at bære Alt, hvad han vil paalægge os. Vor Løn vil blive meget større, end vi nu kunne fatte. Lader os give Gud Æren

for hans Varetægt og Forsyn, hidtil udvist for vort Bedste, og maa han vedblive at bevare os, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Præsident John Taylor.

Jeg har glædet mig meget ved Broder Snows Bemærkninger. De Principer, han har berørt, ere hellige og kunne ikke af det naturlige Menneske fattes tilfulde. Det, som hører Gud til, kan kun fattes ved Guds Naad. Jeg og Broder Snow og Andre have været borte for en Tid paa et Besøg hos vore Brødre, der bo i Syden, af hvilke nogle ere blevne saa strengt forfulgte i Lovens Navn. De ere blevne behandlede paa en Maade modsat hvad, der er brugeligt i almindelig Rettergang, og ere blevne berøvede mange af deres Rettigheder. Nogle af dem, der saa ulovligt ere blevne dømt, ere blevne sendte til Fængselet i Detroit, uagtet der findes et sikkert og godt Fængsel i Arizona. Dette var en uønskelig Grusomhed. Jeg haabede, at dette ikke forholdt sig saa slemt, som var bleven mig fortalt, før jeg rejste derned, men deri blev jeg stuffet. Jeg beklager denne Tingenes Tilstand mere for Nationens Skyld end for de nu lidende Brødres. Jeg var næppe belavet paa at erfare, at vi her i dette Land, hvor man praler om Frihed, have et amerikansk Siberien, hvor Folk bortsendes med lige saa liden Ceremoni som i Rusland. Vore Brødre glædede sig meget over vort Besøg og vore Raad til dem, men de ere omgivne af mange prøvende Omstændigheder. Alle, som beklæde vigtige Embeder, maa af Nødvendighed frasiige sig dem eller bryde Lovene. Jeg raader dem ikke til at bryde Lovene. Vi møde Modstand og Forsølgelse, blot fordi vi fordrifte os til at dyrke Gud i Følge vor egen Samvittigheds Bydende. Vi ere blevne røvede, plyndrede og drevne for Evangeliets Skyld. De dræbte Profeterne og troede at have dræbt mig, men formedelst Guds Naade lever jeg endnu; disse Begivenheder ere de Sidste Dages Hellige vel betjendte med. Mange af vore graahaarede Mænd have set Meget af den Slags Behandling, og tro J, at det vil blive bedre? Det fortælles os, at de Onde skulde blive værre, og at Dommen skal begynde i Herrens Hus. Hemmelige Forbund findes overalt i disse Forenede Stater, og denne Regjering staar paa en Vulkan, men synes ikke at lægge Mærke dertil. Denne Tingenes Tilstand er i Overensstemmelse med Skriften. Jeg kjender Noget af det, som vil vedersæres de Ugudelige, og jeg bedrøves over dem. Jeg søger til at takke og prise Gud for hans Godhed og at raabe Hosianna til hans Navns Ære.

Det bedrøver mig, at vore Brødre maa lide Forsølgelse, men det er nødvendigt for at lære os Ting, som vi maa forstaa. Gud har aabenbaret visse Love og befaleet os at efterkomme dem; men Regjeringen erklærer, at den vil straffe os, om vi adlyde disse Love. Hvem skulle vi adlyde? Jeg vilde gjerne adlyde enhver Menneskelov, men jeg holder for, at disse ukonstitutionelle Loves Forfattere og Haandhævere have brudt deres Ed. Vi have ikke Raad til at forlade vore Hustruer og adstille vore Familier for at efterkomme disse Love, og jeg gjør det ikke, Herren være min Hjælper. Da den uforsfammede Edmundslov vedtoges, rettede jeg mig efter den, saa godt jeg samvittighedsfuldt kunde. Saaledes flyttede jeg mine Hustruer, som boede sammen ganske komfortabelt, og adstille dem. Jeg ønskede at se, hvad Virkning Loven vilde have, og jeg vil sige Eder, at de, som saa Vind, skulde høste Storm. Guvernøren, der ikke lod sig nøje med Loven, overtraadte en anden af Konstitutio-

nens Forordninger ved at indføre en Prøve-Ed. Kan Nogen fortælle mig et eneste Tilfælde, hvor Nogen er bleven lovlig sagsøgt, fordi han har dræbt en „Mormon“? Nogle af Brødrene fly endog fra det „frie Amerika“ og søge Bestyttelse blandt andre Nationer. Du saadanne Forsølgelser, som vi maa lide, bleve paalagte noget andet Folk, vilde der hange døde Kroppe paa Telegrafstolperne paa Gaden. Holder Eder saa meget som unligt borte fra Eders Fjender og begaar ingen Volds-gjering. Efterlever alle gode Love. Lader os ikke have noget med Slagsmaal eller Blodsudgydelse at gjøre. De Ugudelige ville dræbe de Ugudelige. Gud vil beskjærme os, og medens Andre træde Loven under Fod, lader os opretholde den. Vi vente at frelse Konstitutionen, for denne Nation vil snart falde. Snart skulle vi se Trængsel, ja stor Nød komme over denne Nation. Lader os adlyde enhver Lov, udfædt af Meeneftene, saa vidt vi kunne uden at bryde vore Pagter med Herren.

Afsløening. Ældste L. P. Jensen af Aalborg Konference og Ældste N. W. Petersen af Kjøbenhavns Konference løses med Tilladelse at rejse hjem til Zion med dette Aars første Emigrations-Selskab. Disse Brødre have trofast virket for Sandhedens Sag, og skjønt deres Helbred har været mindre god, have de ikke ladet dette hindre dem i at fuldføre deres Mission. Herrens Betsignelse har været over deres Arbejde, og vi haabe, at den fremdeles maa være dem tilbøit.

Ankomst og Bestikkelse. Ældste August L. Hedberg af Salt Lake City ankom til Kjøbenhavn den 7de Marts og bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Konferencemøder agtes afholdte i de forskjellige Konferencer som følger:

Kjøbenhavn	den 4de og 5te April
Aarhus	den 11te og 12te "
Aalborg	den 18de og 19de "
Malmø	den 25de og 26de "
Norrføping	den 2den og 3die Maj
Stockholm	den 9de og 10de "
Kristiania	den 16de og 17de "

Anthony G. Lund,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Livet er i sit inderste Væsen organiserende, udformende og udprægende til de mindste Details. Det er Livets uendelige Herlighed, at det tager og giver Stikkelse til det Allermindste, lige saa fuldkomment udarbejder Hud og Haar som det inderste Hjertekammer. Den evige Skaber arbejder ud af sin Visdoms uendelige Dybder; af os kræves der Studium.

J. B. Fog.

Uddrag af Korrespondance.

Præsident F. F. Hinge skriver fra Aalborg den 4de Marts 1885 det følgende.

Brødrene Brown og Schøster ere nu komne tilbage fra deres Tur vestpaa til Thy og Mors, og bringe de gode Efterretninger, at de have døbt Tre, medens der er flere, som undersøge vor Lære. De have nydt den Glæde endnu en Gang at se et tydeligt Bevis paa Guds Kraft i Helbredelsen af en syg Søn af Julius Larsen i Thisted. Da jeg var i Thisted sidste Sommer, saa jeg denne lille Dreng, som den Gang led af Djensyge, og det glæder mig at erfare, at han nu er bleven fuldkommen helbredet. Jeg forstaar det at være den Maade de Hellige burde søge Lægebedom paa, og ikke først tænke paa Doktoren. De burde først søge Herren om Tro og dernæst Salvelse ved Herrens Tjenere, og da blive Striftens Ord opfyldt, at „Troens Bøn skal frelse den Syge“; selv modtage de et Vidnesbyrd om, at Gud har hørt deres Bønner, og de blive stærkere og mere uroffelige i deres Overbevisning om, at Guds Kirke er oprettet, og Præstedønnen gjengivet. Mange misbruge Helbredelses Ordinansen i det, de tro: gjør det ikke noget Godt, saa gjør det heller ikke noget Ondt; om den Syge saa bliver salvet og ikke helbredes, ere de tilbøjelige til at sige: Ja, de salvede nok, men det hjalp dog ikke. Hvorfor hjalp det ikke? Fordi der var ingen Tro, og ingen Helbredelse forventet; derfor siger Jakob, at den som tvivler er ligesom en Havsbølge, der røves og drives af Bøjet. Ikke tænke det Menneske, at han skal saa Noget af Herren. (Jak. 1, 6—7). O hvor herligt det vilde være, om de Hellige forstode, hvor nødvendigt det er, at vi forlade os paa Herren!

Hans Bøfter ere store og hans Betsignelser sikre for dem, som tro og adlyde hans Bud. Han elsker sine Børn og udstrækker sin gavmilde Haand til dem hver Dag, til deres Forløsning, men altfor ofte staa vi os selv i Vejen for at modtage Betsignelsen, i det vi ere sløve til at efterkomme hans Raad. Vi frygte, at vi ikke skulle blive hønhørte i Trængslens Stund og trække os tilbage, vakkende i Troen.

Jeg sender medfølgende skriftlige Vidnesbyrd om ovennævnte Helbredelse:

Thisted den 2den Marts 1885.

Da vi leve i en mørk og vantro Tidssalder, og Menneskene i Almindelighed nægte Guds Kraft og de Tegn, som skulle følge dem, som tro, søle vi det som vor Pligt at vidne for Alle, at vi vide, at disse Tegn virkelig følge de Troende, og at Fuldmagt er givet de sidste Dages Hellige, hvilket det følgende vil bevise:

Vor Søn, Alexander Larsen, som er 11 Aar gammel, har i over et Aar lidt meget af Djensygdom og har i den senere Tid maattet være hjemme, indesluttet det meste af Tiden i et mørkt Værelse. Han var i en længere Tid under en Læges Behandling, men uden nogen Virkning for det Bedre. Da Vidsterne D. K. Brown og D. K. Schøster den 26de Januar i dette Aar besøgte os, bade vi dem om at salve vor Søn Alexander og bede for ham i Jesu Navn, hvilket de gjorde, og inden saa Dage var han ganske helbredet. Da disse Brødre igjen besøgte os den 16de Februar, var han i Skole og fuldkommen frisk, hvilket vi i al Ærlighed bevidner for Alle, vidende at Herrens Bøfter ere opfyldte, og at disse Tegn skulle følge dem, som tro. Vi have havt

dette og flere andre Beviser paa Guds Kraft. Julius Larsen, Dorthæa Olsen, Alexander Larsen.

Præsident M. Christophersen skriver fra Kristiania den 5te Marts.

Jeg var paa Moss i Søndags og afholdt vor første Forsamling der. Vi havde en stor og smuk Sal, hvilken vi kan benytte, naar som helst vi ønske, for 5 Kroner. Der var omtrent et Hundrede Fremmede tilstede, og jeg maa sige, at jeg aldrig har følt mig i bedre Stemning for at tale end ved denne Lejlighed. Min Tale varede over to Timer. Vi havde ogsaa 4 Medlemmer af Sangkoret med os, og jeg tror, at vi efterlod et godt Indtryk der. Vi bestemte at afholde vor næste Forsamling 2 Uger senere. Vi begyndte i det smaa med at indlemme der, i det vi velsignede et Varn af troende Forældre.

En Tildragelse af Interesse fandt Sted her i forrige Uge, hvoraf De kan se, hvorledes Politiet her i Kristiania værner om os. For omtrent en Uge siden blev vort Skildt i Porten, hvorpaa vore Forsamlinger bekendtgjordes, revet ned. Vi vidste ikke hvem, der havde gjort det, men fik Bud fra Politikammeret om at komme derop, da de vidste Vested derom, og ønskede at vide, om vi vilde have Vedkommende straffet derfor. Jeg spurgte, hvem Forbryderen var, og erfarede at det var en katolsk Præst, som i den senere Tid har holdt offentlige Foredrag imod Protestanterne, i Arbejdersamfundet hersteds. Ja, sagde jeg, er det en Pøbel af den Slags, saa lad dem straffes. Hans Navn er Dons og han havde med sig en Kammerat ved Navn Hærsmæs. Dons blev mulktet 15 Kroner og Hærsmæs 8 Kr. Politiet sagde at jeg kunde have sat dem under Tiltale, og da vilde de blevet straffede. Forbrydelsen skete Kl. 12 $\frac{1}{2}$ om Natten, og to civile

Betjente traaf paa dem og tog dem lige paa Stationen. Forbryderne havde forarget sig over, at vi, som ikke havde Tilbedelse til at tale offentligt, skulde avertere vore Forsamlinger paa den Maade, men Politiet sagde, at det ikke kom dem ved. Saa vidt jeg ved, er Alt vel med Brødrene i Missionen.

Præsident D. Sørensen skriver fra Aarhus den 9de Marts:

Vi havde et godt Grensmøde her i Gaar. Vor store Sal var omtrent fuld baade om Gjennemmiddagen og Aftenen. Vi have døbt her i Aarhus Gren seks siden den 20de Februar. Og vi have gode Udsigter, at lige saa mange til inden ret længe ville komme og forene sig med os. En er døbt i Randers og En i Odense i det samme Tidrum.

Ældste C. W. Knudsen skriver fra Frederikshavn den 9de Marts:

Siden sidste Konference har jeg og Ældste N. Hansen døbt elleve Personer, og jeg venter, at vi snart ville døbe tre eller fire til. Denne Gren er i en god Forsatning, og de Hellige søle sig almindeligvis vel tilfredse, skjønt de fleste af dem ere fattige og ikke i Stand til at udstri sig selv. Vi have ikke mødt megen Modstand her, naar undtages den Dagtalelse og de Vestylbninger, de Sidste Dages Hellige lide allevegne. Der har ikke mange Fremmede besøgt vore Forsamlinger i Vinter; men dog have nogle, der i længere Tid have hørt Evangeliet prædiket, vedblevet at komme. Jeg føler godt ved at arbejde i Herrens Gjerning og har havt god Helsen næsten hele Tiden, hvorfor jeg er min himmelske Fader taknemlig. Det bedrøver mig, at ingen af mine Slægtninge her viser Lydighed til Evangeliet. Jeg overlader dem i Herrens Haand, som vil dømmes Enhver retfærdeligen.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

Af E. W. Tullidge (En Ikke-Mormon).

(Fortsat fra Side 176.)

XXXI. Kapitel.

Utahs kongressionelle Anliggender efter 1870. Delegerede Cannon sendes til Kongressen. General Grant besøger Utah. Præsidenternes Sammenkomst.

Delegerede Hooper havde nu for ti Aar, utrættelig og med stor Dygtighed, repræsenteret Utah i Repræsentanthuset. og i næsten tyve Aar havde han som Territoriets valgte Senator gjort Alt muligt for at faa Utah optaget som en Stat. Han havde tjent længe og tro, og man ansaa det bedst at løse ham fra denne Stillings anstrængende Arbejder. Han behøvede Hvile og ønskede Lejlighed til at varetage sine egne Anliggender og nyde sin Families og Venners Omgang. Spørgsmaalet opstod hos Mange, „hvem vil blive sendt som Delegeret?“ Mange udmærkede Venner ansaa det som en stor Ulykke at miste Hr. Hoopers Tjenester paa denne Tid. Ingen var bedre bekendt i Washington end han. Hans Reputations var udmærket, og stjænt man vidste, at han var Mormon, var det ogsaa bekendt, at han ikke var Polygamist. Han havde røgtet sit Kald med Dygtighed og til Bølgernes Tilfredshed. Andre, som ogsaa have ædle Motiver, men havde megen liden Tro paa Mormon-Verket, ikke alene raadede, at man skulde sende en konservativ Ikke-Mormon til Kongressen, men at ophæve Polygamiet selv, og derved opgive Mormonernes store sociale Mission og lade Kirken stille og roligt blive optaget blandt Sekterne som et respektabelt religiøst Selskab! Saaledes ville Mormonerne aldrig tænke. Brigham Young og hans Eftertrædere ville aldrig give Afkald paa deres Mission, ej heller ville Mormonfolket bevise

sig saa uværdigt at opgive blot en Brøddel af sine Anstalter. Den almindelige Mening var at sende en Mand, som repræsenterede Utahs sociale Forhold. I George D. Cannon havde de en saadan Mand. „Men“, sagde nogle af de Frygtagtige, „han er en Polygamist og en Apostel. Om I sende ham, ville Ederes Fjender sige, at I agie at trodse den offentlige Stemming, og I ville sikkert opvække en stor Modstand mod Eder“. Alligevel var Præsident Young gunstig stemt for, at han skulde udnævnes, og Folket besluttede sig til at vælge ham. I Følge Konstitutionen havde de visse- ligen Ret til at vælge hvem, de ønskede at have til sin Repræsentant, naar blot denne var kvalificeret saasom Konstitutionen fordrede. Hvad havde en Repræsentants Religion og Familie at gøre med hans Kvalifikationer som Medlem af Kongressen? Katholiker og Jøder vare valgbare som Lovgivere i det frie Amerika, og hvorfor skulde Mormonerne berøves dette Privilegium?

Det var en stor Fremvisning af Tro og Retfærdighed, da George D. Cannon en Apostel og Polygamist, blev sendt til Kongressen. Fra Begyndelsen havde Mormonerne aldrig søgt at undgaa Ansvar for deres Handlinger, men have bestandig søgt at faa deres Sag undersøgt paa en retfærdig Maade. Miltons Motto, „Giv Sandhed en ren og aaben Slagmark, hvorpaa at kæmpe med Bidsfarelse, og hvem har saa nogeninde hørt, at Sandhed er bleven slagen?“ er bleven træffende anvendt paa dem. De have aldrig styet Undersøgelse, men have altid med Udnyttelse underkastet sig baade

Fængsel og Martyrdom, saaledes have vi netop set, at Præsident Young underkastede sig Arrest og Fængsling, hvorfra han kun befriedes ved en Højesterets Kjendelse.

Ved nøjere Overvejelse maa enhver hæderlig Antimormon tilstaa, at næst til at opgive sine „Anstalter“, var det mest passende, som Mormonerne kunde gjøre, at sende deres Sag til Kongressen, idet de sendte en polygamiisk Repræsentant. Kongressen havde vedtaget en antipolygamiisk Lov, som end ikke en „Dommer med en Mission“ kunde sætte i Kraft; Kongressen havde bestandigt Bryderi med at forfatte specielle Love for Utah; Kongressen og Præsidenten forlangte, at det „polygamiiske Theokrati“ skulde nogensteds paa en eller anden Maade underkastes et Forhør eller Undersøgelse. „Polygamiisk Theokrati“ kunde derfor ikke have valgt en bedre Missionsmark for en af dets dygtigste Apostler end netop i selve Kongressen. Et halvt Dusin nidkjære Mormon-Ældster i Kongressen vilde være det mærkbardeste Særsyn som Nationen havde set i de sidste fem og tyve Aar.

Præsident Young var den virkelige Repræsentant for Folkets Anstalter, men han kunde ikke gaa til Kongressen og repræsentere dem; En maatte derfor vælges, som paa en værdig Maade kunde repræsentere Brigham Young og Mormonerne som et Folk tillige med Utahs almindelige Interesser som et Territorium. George D. Cannon var denne Mand, og der er ingen Tvivl om, at i hele Samsindets Mening havde hans Valg netop denne Betydning.

Delegerede Cannon blev valgt til Kongressen om Efteraaret 1872. En Mand ved Navn George H. Maxwell, Registratør paa Territoriets Landkontor, var Kandidat til det samme Embede i

1870 imod Delegerede Hooper, men fik kun nogle Hundrede Stemmer, medens Hooper erholdt 26,000, dog paa Grund af disse faa Stemmer samlede han en hel Del Bidnesbyrd og bestred Hr. Hooper Sædet i Kongressen og forvoldte denne en stor Del Bryderi og Bekostning med at modbevise hans Paastande. Hr. Maxwell stolede hovedsagligen paa den Fordom, som han vidste, der eksisterede imod Mormonerne; han besyldte ogsaa Hooper for Disloyalitet og under Buchanan Krigen at have taget Del mod Regjeringen og videre, at han ikke var stiftet til at være et Medlem af Kongressen, fordi han havde aflagt „Begaavelses-Eden“. Han fik dog ikke noget udrettet i denne Sag, men, da Hr. Cannon udnævntes som Kandidat, fornyede han Striden og erklærede aabent sine Forventninger, at han nu skulde erholde Sædet. I sit Indlæg til Kongressen imod Cannon besyldte han ikke Hr. Cannon for Delagtighed i Oprøret under Buchanan, men han gjorde den samme Besyldning angaaende Begavelses-Eden, som han havde rejst imod Hr. Cannons Forgænger, med en tilføjet Besyldning imod ham, at han havde sammensvoret sig med Brigham Young og Andre for at indjage Vælgerne Frygt ved at true dem med Døden, om de ikke stemmede for Cannon; tillige besyldte Maxwell Cannon for at leve i Polygami med fire Hustruer i Overtrædelse af Guds og Landets Love. Da den 43de Kongres tog sin Begyndelse, var Maxwell nærværende, og ved Hjælp af nogle Venner bestræbte han sig for at vække en fjendtlig Stemming blandt Kongressens Medlemmer imod den udvalgte Delegerede. Da Medlemmerne maatte aflægge Embeds-Eden, fik han Hr. Merriam af New York til at fremlægge en Resolution for Huset, hvori fremsattes alle hans Besyldninger

imod Hr. Cannon. I Følge en af Husets Regler kan et Medlem forhindre et andet fra at aflægge Embeds-Eden, indtil Huset giver sin Kjendelse om den rejste Indvending's Gyldighed. Cannon maatte derfor træde tilside, indtil de andre Delegerede havde aflagt Eden, og da blev Resolutionen taget under Forhandling. Begge Partiernes mest fremragende Mænd talede imod Resolutionen. Man forlangte at faa hans Balgpapirer læste, og det vakte stor Opsigt, da Medlemmerne hørte, at han havde 20,000 flere Stemmer end Magwell. Det var klart, at efter alle foregaaende Eksempler og Husets Regler var Cannon berettiget til sit Sæde i Kongressen. Og, da det kom til Afgjørelse, var der kun en Stemme imod ham. Derpaa aflagde han Embeds-Eden.

Hr. Magwell anstrængte sig af alle Evner for at faa Cannon udstødt af Kongressen; men Udvalget, som undersøger Valgsager, afgjorde ved enstemmigt Botum, at Hr. Magwell var ikke berettiget til Embedet, og ved et lignende Botum, at Hr. Cannon var lovligt berettiget dertil.

Kongressens Medlemmer have altid vist en vis Frygtagtighed i Behandlingen af Alt vedkommende Mormon-Spørgsmaalet. De ere uwillige til at lade deres Navne gaa paa Protokollerne paa en

saadan Maade, at det kunde give Aaledning til, at de bestyldtes for at have vist sig gunstigt stente imod Mormonismen, og derfor, da et Medlem ved Navn Hazleton stillede et Forslag om at bestikke et Udvalg til at undersøge Magwells Bestyldninger imod Cannon, erholdt dette Forslag et Flertals Botum, endstjønt der var Mange imod det. Spørgsmaalet blev dog ikke afgjort i denne Kongres-Sæson, og endstjønt Sagen befordredes med al Iver i den næste Sæson og kom endog saa vidt, at Udvalget indgav et Forslag om at udstøde den Delegerede, kom det dog ikke til nogen endelig Afgjørelse.

Da den 44de Kongres begyndte, var en anden Modkandidat rede til at lægge sin Sag for Repræsentanthuset; men de gamle Medlemmer vare nu blevne vant til disse Stridigheder og vidste af Erfaring, hvor liben Grund de stode paa. I dette Tilfælde havde Modkandidaten et Flertal af 20,000 Stemmer imod sig. De, som kjendte Sagens sande Sammenhæng, saa derfor klart, at hvad Indvending der end kunde gjøres mod Hr. Cannon selv, kunde Modkandidaten paa ingen Maade gjøre Fordring paa at have Ret til Embedet; men Udvalget, som havde med Valgene at gjøre, vare pligtige til at undersøge Sagen.

(Fortsættes.)

Indhold.

Kristi anden Tilkommelse	177.	Ankomst og Bestikkelse	188.
Utah's Oldsager	180.	Konferencemøder	188.
Utah's Nyheder	182.	Uddrag af Korrespondance	188.
Redaktionsbemærkninger:		Kapitler af Præs. Brigham Youngs	
Ulovlig Rettergang i Utah	184.	Levnetløb	190.
Afsøgning	188.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon S. Lund, Porenskegade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording, Væderstræde 3.